

Benzin ár

Romániában megdrágult ismét az üzemanyag. Ez nagyon furcsa, mert Európa legtöbb országában az üzemanyag ára vagy stabil, vagy olcsul. Itt példa Magyarország is, ahol az utóbbi 3 évben sokat olcsult. Romániában hol az időjárási katasztrófára kenik a drágulást, hol a dollár árfolyamára. De akkor a más országokban ezek miért nem érvényesek, ott miért nem drágítanak ezek miatt.

Több évtizedes németországi tartózkodásom miatt is, évente a befogadó országba is visszalátogatok, ez évben több európai országot meglátogattam és mindenhol a benzin árakat is figyeltem, hisz a legolcsóbb töltőknél tankoltam, így kialakult bennem, hogy Romániában a legdrágább az üzemanyag, itt figyelembe vettem a benzin árát és az illető ország minimálbérét. Lássuk: Romániában 1,42 euró a benzin – 319 euró a minimálbér, Magyarországon 1,19 euró – 525 euró, Németországban 1,19 – 1998 euró, Luxemburgban 1,20 euró - 1999 euró, Ausztriában 1,21 euró – 1804 euró, Franciaországban 1,32 euró - 1480 euró, Spanyolországban 1,11 euró - 826 euró. Az adatok maguktól beszélnek. **Siklódi Ildi**

Maroshévíz 450 éves

Maroshévíz első hivatalos alapítási dokumentuma 1567-ből származik, mely dokumentum úgy a marosvásárhelyi, mint a budapesti levéltárakban megtalálható. E dokumentumból kiderül, hogy Petrichevich Horváth Kozma (1523-1590), marosvécsi várkapitány 1578-90 között fogarasi várnagy, fejedelmi tanácsos, 1567-ben három moldvai családot telepített be Bánffy Pál birtokára erdőirtás végett. E családok nevei az alábbiak voltak: Sbarcea, Antal és Stoian és összesen 15 lelket jelentettek. A várkapitány a településnek a Taplócza nevet adta, de mivel sok esetben a települést összekeverték Csík Taplóczával így 1662-ben Taplócza majd hovatarozása miatt később Gyergyó-Toplicza névre, cserélték.

Ezek szerint Maroshévíz ez évben ünnepli a hivatalos fennállásának a 450 évét. Ugyanakkor az is fontos, hogy a hivatalos dokumentum mellett településünk több ezer éve lakott, hisz erre utal a sok feltárt rovásírásos leletek, de azok a több mint ötezer szilex szerszám, amit az utóbbi nyolc évben találtak, és amiket 1941-ben is településünkön fedeztek fel. E szilex szerszámokat Németországban vizsgálták és 30-34 ezer évesekre becsülték. **Cz. K.**

Maroshévíz értéktára

Október 7-én egy találkozó keretén belül, melyet Lezsák Sándor a Magyar Országgyűlés alelnöke vezetett Gyergyószentmiklóson, döntés született, hogy Gyergyószék településeinek az „Értéktárát” fogják kutatni, leírni, leltározni. Ennek érdekében október 23-29 között Maroshévízre is ellátogatott egy kutatócsoport Budapestről, akik az értékeink után kutattak érdeklődtek, interjúkat készítettek.

Az adatgyűjtésnek lesz egy második szakasza is, remélhetőleg 2018 májusában. A kutatás végén egy 300 oldalas tanulmány kötet keretén belül láttele fog készülni minden egyes település jelenkori állapotáról.

A kutatás maroshévízi felelőse, moderátora Czirják Károly. **M.H.**

Maroshévízi adomák (33). Dénes Géza rovata

Mari néni nagy zsírolvasztása D. jó gazdaasszony volt. A gazdaság is nagy volt s így évente 2-3 disznót is levágtak. Decemberben, karácsony előtt kérdezi édesanyámtól: - Ugye, ti is vágtatok disznót? Ezt ő nagyon jól tudta kérdezés nélkül is – Vágtunk, mondja anyám. – Há mennyi zsírt olvasztottatok? - Egy zsíros bödön tele lett, válaszol anyám. – Jó, jó de az hány kiló? – Nem mértem meg, s ami van nekünk elég lesz a család részére. – Hát én bizony megmértem s tudd meg, hogy pont 40 kiló és 5 deka zsírt olvasztottam. Jót neveltünk, hogy kihangsúlyozta az 5 dekát is.

Október 6 és 23 Maroshévízen

Október 6-án az aradi vértanukra emlékezünk, ugyanis ezen a napon, Aradon, 12 tábornokot és egy ezredes végeztek ki. Ezen a napon lőtték föbe Budapesten Magyarország miniszterelnökét, Batthányi Lajost, Fekete Ferenc jegyzőt, valamint Streit Miklós lippai plébánost.

A magyar hősök elleni gyilkosság folytatódott és pár hónapon belül 200 embert végeztek ki, ezek közül 162-nek a neve ismert. Maroshévízen 2008-tól (2016 kivételével) minden évben szerényebb ünnepség mellett megemlékezést tartottak ezen a napon a római katolikus templom udvarán, majd 2013-tól az itt levő 1848-49-es emlékműnél volt koszorúzás, míg a helyi Kemény János Gimnáziumban minden évben megemlékezést tartottak ezen a napon. Idén, a zsákhegyi temetőben levő ravatalozó-kápolnában volt megemlékezés. Itt Barticel Kiss Emese tiszteletes asszony köszöntötte a jelenlevőket, majd László Áron római katolikus plébános igéje hangzott el. Ezt követően Bende Sándor ünnepi beszédét hallgathatták meg a jelenlevők, végezetül Barticel Kiss Krisztián tiszteletes úr beszélt az október 6-i nap előzményeiről, következményeiről. A himnuszaink elhangzása után koszorúzásra került sor. A kegyelet koszorút elhelyezték a helyi RMDSz, Kemény János Gimnázium, Bende Sándor országgyűlési képviselő, helyi EMNP, Kemény János Alma Mater Egyesület, az Urmánczy János Cserkészcsapat, a helyi és borszéki református egyházközségek, valamint a dr. Urmánczy Nándor Egyesület.

Ez évben is az 1956-os forradalom meg lett ünnepelve a Maros-parti településen. Az ünnepség 16 órakor vette kezdetét a Zsákhegyi kápolnába. Az ünneplők Soós Éva „Ha én rózsá volnék” énekét hallgathatták meg, majd ígét hirdetett László Áron római katolikus plébános valamint Madaras Mihály Attila borszéki református lelkész. A Nemzeti ima után Czirják Károly történelmi ismertetője hangzott el, majd Halász Gergely a Lakiteleki Népfőiskola képviselője beszélt, valamint Mohácsék Ákos ünnepi beszéde hangzott el. Ezt követően Kolozsi Szabolcs Wass Albert „Adjátok vissza a hegyeimet” című versét szavalta el. Az ünnepség hátralevő perceiben koszorúzásra került sor. A kegyelet koszorút helyezték el: a helyi RMDSz, Kemény János Gimnázium, Bende Sándor országgyűlési képviselő, Kemény János Alma Mater Egyesület, a helyi és borszéki református egyházközségek, valamint a dr. Urmánczy Nándor Egyesület és a Lakiteleki Népfőiskola. (czirják)

SPORT

Labdarúgás

A megyei bajnokságban: **Szárhegyi Bástya – Maroshévízi PRO Maros 1-5 (0-3)**. A maroshévízi góllövők: Ciocania (2), Tararache S, Kercsó, Tararache T. A hévízi csapat a következő felállításba lépett pályára: Petrescu - Zaharia - Dunca - Dolhescu - Stan - Bükfeyes-Rákossy - Kercsó - Tararache T. (C.) - Craciun - Tararache S. – Ciocania. **Maroshévízi PRO Maros – Székelyudvarhelyi Roseal 6-0 (2-0)**. Góllövők: Tararache S. (2), Flesier L. (2), Tararache T, Craciun A. A hévízi csapat a következő felállításban játszott: Tandeá - Zaharia - Dolhescu - Dunca (Psibel) - Stan - Ujlaki - Bükfeyes-Rakossy - Tararache T. (C) - Flesier - Ciocania (Craciun). **Maroshévízi PRO Maros –Balánbányai Bányász 6-2 (2-1)**. Góllövők: Craciun, Taracahe S, Stan, Kercsó, Flesier, Újlaki. A hévízi csapat az alábbi felállításba lépett pályára: Tandeá - Zaharia (Flešier) - Dolhescu - Dunca - Stan - Ujlaki - Tararache T. (C) - Kercso - Crăciun - Ciocania - Tararache S. (Bor).

Asztalitenisz

Szeptember 30-án zajlott le Székelyudvarhelyen egy asztalitenisz verseny. A hévízi sportolók eredményei, - nyílt kategóriában 36 versenyző közül: Barabás Sándor 3, Colcer Nicolae 17. Amatőr csoportban 72 versenyző közül: Balla Péter 17, Campean Zoltán 18, Cotfas Gabriel 50, és Málnási Eke Ferenc 59.

Október 7-én Gyergyóditróban B kategóriájú asztalitenisz turnét szerveztek, melyre 35 játékos nevezett be. A hévízi sportolók eredményei: Fazakas Attila 3., Colcer Nicolae 5., Balla Péter 9., Cotfas Gabriel 17. és Kastaly Róbert 26.

Újabb írott kövek kerültek elő Gyergyósalamás határában!

A salamási Csíki András és jómagam figyelmét a nyár folyamán felkeltette egy érdekes és megragadó formájú hegytető. Igaz én még voltam az adott helyen korábban is, de nem kutatási céllal. Amit tudni, kell az adott hegyről az az, hogy a falu határában helyezkedik el és kiváló kilátási viszonyokat biztosít az arra járó számára. A helyről nagyon jó rálátás van Maroshévízre, a Bájás tetőre, a gyergyói havasok északi csoportjára avagy a salamási hegycsoportra, a gyergyói medencére és a görgényi havasok hegyvonulatára. Érdekes az is,

hogy erről a helyről kiválóan belátja az ember a Maros völgyét Salamás also végétől egészen az Attila váráig. Ne beszélve arról, hogy a valamikori erődítmény ahol elhelyezkedett telibe belátszik innét. Tehát mindenféle ellenséges és gyanús mozgást észre lehetett venni a tetőről. Amikor kint jártunk az adott területen akkor megerősödünk abban a feltételezésünkben és felvetett elméletünkben, hogy a helynek valamikor őseink körében lehetett valamilyen fajta szerepe, rendeltetése és jelentősége. Mivel az utunk során 10 – 12 írásos, rövött követ találtunk. Kellemes meglepetés volt az is, hogy a köveken atlagban 8-10 jel, szimbólum vagy rövásbetű volt látható. Összességében 50 – 65 jelet fedeztünk fel. Viszont azt is meg kell említenem, hogy a köveken található karcolatok, jelek és rövások eléggé megkopott és megviselt állapotban voltak. Sok esetben a követeket meg kellett tisztítani a rajta megtelepedett zuzmóktól, meg moháktól. A kövek méretei, meg nagyság tekintetében a 10 kg-tól egészen a 500 kg-ig terjednek, de volt példa a földből kinyuló sziklákra is amin jeleket találtunk. A 10 – 12 rövött, írott kőnek a jelenléte, meg a területnek a remek rálátást biztosító adottságaiból leszűrtük azt a következtetést, hogy nincs kizárva egyáltalán az, hogy ne lett volna kapcsolat az Attila várával, mert fény meg füstjeleket kiváló módon lehetett továbbítani és nincs semmi olyan tényező ami esetleg a látási lehetőségeket gátolta volna. Azt is megjegyezném, hogy az Attila várától a Maros völgyét egészen addig a hegyig lehet belátni ahol most voltunk, de innét be lehet látni a Maros völgyét egészen Salamás alsó kijáratáig ahol van a vasúti alagút. Véleményünk szerint a helynek lehetett egyben kettős funkciója is akár. Kultikus és védelmi szerepet töltött be egyaránt. Én még felvettem egy fából készült őrtorony létezését is. Konkluzióként a hely védelmi szempontból tartozéka lehetett az Attila várának. A hely rendeltetése az volt, hogy a völgyben és a környéken észlelhető gyanús mozgásokat észre lehessen venni és továbbítani az Attila várához időben. Csíki András az utunk végén megjegyezte, hogy „ez egy újabb bizonyíték arra, hogy a környékünkön és ezen a területen jelen volt a régmúltban az írástudó ember aki a köveken, sziklákön otthagya a keze munkáját.” Kétségtelen, hogy az adott hegytető ne rendelkezett volna mostmár egy funkcióval amit az ember sejteni tud. Igaz azt is megjegyezném, hogy a terület és a hegy közvetlen környezete egy átalakuláson ment keresztül, mert az emberek gazdálkodnak.

Szántják és kaszálják a földet, meg legeltetés is folyik ami arra enged következtetni, hogy a különböző emberi tevékenységeknek köszönhetően rengeteg kő eltűnhetett az adott területről. **Hompoth Lehel**

Nyugdíjba vonuló pedagógusok

Nemrég két pedagógus vonult nyugdíjba, kik életük nagy részét a diákok oktatására szentelték. A nyugdíjba vonulásuk alkalmával Pedagógus Szolgálati Emlékérmével is tüntették ki őket. Ez alkalommal a laudációkat a Romániai Magyar Pedagógusok Szövetsége nevében Séra Ilona, a maroshévízi területi elnök mondta el, melyet a rendelkezésünkre bocsátott.

“**Csatlós Anna**, leánykori nevén Fülöp Anna, 1955 február 6-án született Vadad faluban, Csíkfalva község, Maros megye. Elemi iskoláit Vadadban, az V-VIII osztályt Marosvásárhelyen a Papiu líceumban, középiskolai tanulmányait a Marosvásárhelyi Pedagógiai Líceumban végezte, ahol 1975-ben diplomát szerzett. 2005-2009 között a Bukaresti Spiru Haret Tudományegyetem Közgazdaságtan Karának hallgatója volt és diplomázott az intézményvezetői szakon. Pályafutását Galócáson kezdte 1975-ben, 1977-től 3 évet a C.P.L. napköziben volt óvónő, 1980-1981 között a Kornisai napköziben, 1981 és 1990 között a 4-es számú Általános Iskolához tartozó óvodában, majd 9 éven keresztül 1990-2005 között a Bűvös Erdőben, majd 2005-től 2011-ig ennek az óvodának igazgatója lett. 2011-től nyugdíjba vonulásáig az Andrei Şaguna Általános Iskola helyettes igazgatói tisztségét töltötte be. A II-es fokozatot 1989-ben, az I-est 1994-ben tette le. 1977-ben férjhez ment, 2 fia született és most két gyerek nagymamája. Egész életpályáját a kioldhatatlan szeretet töltötte be, mint a munkája, mint pedig a kisgyerekek iránt. A tudásvágya mindvégig kísérte: rengeteg továbbképzésen vett részt, képezte magát, mint óvónő, majd tudását továbbította a környéken dolgozó magyar óvodapedagógusoknak, mint módszertanos. Igazgatóként nehéz dolga volt, hiszen román közösséget kellett irányítania, amely még nem is egy épületben dolgozott. Itt is megállta helyét, hiszen az óvodaépületek az ő igazgatása alatt felújultak, megszépültek, modernizálódtak. Őt búcsúztatni nyugdíjba vonulása alkalmával nagy megtiszteltetés és felelősség. Felelősség, hogy sikerül-e érdemlegesen méltatni, megéreztetni a 42 éves pedagógiai pálya súlyát, értékességét. Felelősség, mert olyan személyt kell méltatni, aki meghatározott, komoly szerepet játszott a maroshévízi magyar oktatás, kultúra területén. Mint pedagógus nem ismert fáradtságot, unalmat. Sosem húzódott vissza a tunyaság szürkésébe, mindig kipróbált valami újat, mindig vállalkozott és tette mindezt egyszerű természetességgel, anélkül, hogy nagy dobra verné. Nem törekedett kitüntetésekre, dicséretre, elismerésekre, de „közkatónaként” becsülettel teljesítette kötelességét. Hogy milyennek ismertem meg? Szigorúnak, igényesnek, fegyelmezettnak és következetesnek elsősorban

önmagával szemben. Szigora nem volt öncélú. Erény volt és érték. Érték és erény, amely nem engedett széthullani, nem engedett ellankadni, mert többre sarkallt, mert megtartott. Erény e szigor, mert a lehető legtöbbet próbálta adni, tenni és kihozni a rábízottakból. Olyannak ismertem, akinek a szervezőkészsége, előrelátása, munkabíró képessége az átlagosat messze túlszárnyalta. Munkájának eredményességét talán a Kemény János Líceum tanítói jobban látták, hiszen az általa felkészített gyerekek hozzánk kerültek I. osztályba és 5 éve előkészítő osztályba. Gazdag örökséget, szép emlékeket hagy ránk, azokra, akik munkáját láttuk, ismertük. A Romániai Magyar Pedagógus Szövetség nevében kívánok hosszú, békés, megérdemelt nyugdíjas éveket!”

“**Isán Margit**, lánykori nevén Köllő Margit, 1956. július 6-án született Ditró községben, Hargita megyében. Mivel a család 1958-ban Borszékre költözött, itt nevelkedett és itt végezte el az általános iskolát. 1971-ben felvételizett a tanítóképzőbe Székelyudvarhelyre. Így vált valóra gyerekkori álma, hiszen mindig is tanító szeretett volna lenni. 1976-ban befejezte tanulmányait és szeptember elsején húsz évesen, megkezdte pályafutását Galócáson, ahova a kinevezése szólt. 1989-ben letette a második fokozati vizsgát, majd 1995-ben az elsőt. Galócáson alapított családot, két fia született. Most már 1 unokának boldog nagymamája. A 41 évi pedagógusi pályafutása alatt sok elsőst tanított meg írni, olvasni, számolni. Mai napig büszke a tanítványaira, szüleikre, akik nehéz körülmények között is vállalták a magyar nyelven való tanulást, szembeszállva a hatalommal, dacolva a szörványvidék nehézségeivel. Nagyon nehéz munkát vállalt, hiszen összevont elemi osztályokban volt tanító: előkészítőtől IV. osztályig. Kitűnő munkájának mi is kedvezményezettjei voltunk, mert a gyerekek a IV. osztály befejeztével Maroshévízre, a „Kemény János” Elméleti Líceumba iratkoznak már 10 éve. És tudjuk azt, hogy nagyon sokszor kitartó, meggyőző politikát alkalmazott azért, hogy a galócási magyar családok óvodába, előkészítőbe magyar szakra adják a gyereküket, majd vállalják a hozzánk való ingázással járó nehézségeket. És néha nemcsak a szülőket kellett meggyőzni, hanem a tanfelügyelőséget is, mert a kevés létszám miatt a magyar óvodát is többször fel akarták számolni. Eddigi életpályája a másokért, de főleg a galócási magyar közösségért végzett munka jegyében zajlott le. Igényessége, szaktudása, hivatástudata, a szülők elismerése, tanítványai iránti szeretete jellemezte egész pedagógiai pályafutását. Férjével együtt próbálták és mai napig próbálják összefogni azt a kevés magyar ajkú embert, akik Galócáson élnek az általuk szervezett rendezvényeken keresztül: Magyar kultúra napja, bálók (szüreti, Katalin, farsangi, Nőnap), május elsején majálisok szervezése, június elsején a gyermeknap megünneplése. Minden tudásával, erejével azon volt, hogy ápolja a magyar anyanyelvünket, kultúránkat, hagyományainkat. A hivatásukat jól teljesítők nyugodt lelkiismeretével vonulhat vissza pihenni, munkája gyümölcseiben gyönyörködni. Mert munkája beleépült a jövőbe. Bár nyugdíjba vonul jól megérdemelt pihenésre, de gondoskodó tekintetere, megfontolt tanácsaira továbbra is igényt tart a galócási magyar közösség. A Romániai Magyar Pedagógus Szövetség nevében köszönetet mondok áldozatos munkájáért és egészségben eltöltött nyugdíjas éveket kívánok neki! Kívánom, élvezze egy élet munkája után a megérdemelt pihenést sokáig, jó egészségben, derűsen.”

Czirják Károly: Siker, kudarc, honvág, Nagy Mária Gyergyóremetéről a nagyvilágon keresztül Magyarorszáig (7)

A következőkben egy székely rock-csillag életútjáról indítunk sorozatot, aki szíveskedett kérdéseinkre válaszolni. Nagy Máriáról van szó, aki Gyergyóremetén született, Csíkszeredában indult énekesi karrierje, majd - miután Románia számos kisebb-nagyobb településén (beleértve Bukarestet is) turnézott fáradhatatlanul sikert sikerre halmozva – Európa és Afrika több országában is fellépett hosszú éveken át, majd a magyarországi Gárdony városában telepedett le. A mai fiatalok egy része lehet, hogy nem hallott róla, hisz már rég távozott nem csak Erdélyből, hanem az országból is, de csupán ízelítőül hadd említsem meg, hogy 1978-83 időszakban, Romániában – mint elmondta - számos koncertfelkérést el kellett utasítania, hisz programjában már jó előre minden nap „be volt táblázva”.

Utolsó koncerted melyik volt és hogyan emlékszel rá? Az utolsó koncertem 1986 nyarán volt, de erre nézve is elmesélném az előzményeket. Amint már említettem, George Oprea koncertszervezőmmel jártam az ország városait, és mindenki tudta az országban, hogy ahol ő fellép, vagy koncertet szervez, ott Nagy Mária is jelen

van, legalábbis így volt ez 1984-ig, amikor elhagytam az országot. Ezt követően ő folytatta a turnékat más ismert sztárokkal, de a közönség több alkalommal is követelte tőle Nagy Máriát, így megígérte, hogy amikor hazalátogatok Romániába, próbál velem erről beszélni. Én csak a RAMADAN (muzulmán vallási böjt) alatt tudtam hazalátogatni, ugyanis ilyenkor az araboknál egy hónapig tilos a zene, a szórakozás, így ebbe az egy hónapba kellett besűrűtenem a családi látogatást, a tévés és rádiós felvételeket, de valahogy beékeltem egy 1 hetes koncertsorozatot, amelyen még fellépett a METROPOL együttes, illetve Nicu Alifantis és Marina Scupra énekesek. Pitesti-en kezdtünk, és az első nap délelőttjén, amikor próbáltam az együttesrel egy szabadtéri színpadon, éreztem, hogy a torkom megfázott egy kicsit (nekem ez a friss romániai levegő elég csípősnek bizonyult a kairói +40 C fok után). Az első 3 koncerten még énekeltem, de már nem tökéletesen, az utolsó 3 koncertre viszont már meg sem tudtam szólalni, de ki kellett állnom a színpadra, mert a közönség tombolt, követelőzött, hogy hol vagyok, hiszen értem jöttek és vettek jegyet. Oprea mentegetőzött, hogy nézzék: itt van, de elment a hangja. Pedig mondanom sem kell: ahány gyógymód létezett, öregapáink minden receptjét (a 3 napos hagymaevést is beleértve, amitől már büzlöttem) is kipróbáltam, mégsem gyógyultam meg, de amint lejárt a koncertsorozat, másnap visszajött a hangom. Mint kiderült, a hangom ideg alapon ment el, ugyanis a hűlés miatt egyre jobban izgattam magam, hogy mi lesz, hiszen vár a közönség, így egyre jobban berekedtem, míg végül a hangom is elment. Ilyen volt az utolsó koncertem Romániában...nem vagyok büszke rá. **Honvágyad van-e?** Óóóóó, szüntelenül, főleg, mióta regisztráltam a Facebook-ra, így látom a képeket, filmeket a szülőfalumról, Remetéről, meg a városokról is eszembe jut egy koncert, egy történet, egy ember, tehát képletesen szólva az emlékek szép „fogságában” élek folyton, és a honvágyamat csak erősíti a sok üzenet, a megosztásaimhoz írt hozzászólások, amelyekben folyamatosan hívnak, biztatnak, hogy ne adjam föl, térjek vissza a színpadra, mert ott a helyem. Az elején szkeptikusan közelítettem ehhez, nem igazán bíztam meg az emberekben, nem hittem nekik, míg a 10 kommentelőből nem lett 100, 500, 600, 1000...., sőt, tavaly több, mint 2.000 ember köszöntött fel a születésnapomon. Így kezdett tudatosulni bennem, kezdtem elhinni, hogy NAGY MÁRIA tényleg jelentett valamit anno, tehát körülbelül 3 éve összeszedtem a maradék hangomat, erőmet, kibújtam a „Hamupipőke-ruhából”, magamra vettem a rock-sztár szerkót és azóta évente 2-3 alkalommal látogatok haza, Bukarestbe, fellépni, aztán onnan visszatérve, itthon a honvágyam nemcsak hogy nem enyhül, hanem még inkább felizzik időnként. Az én erős honvágyamnak amúgy megvan a maga nyilvánvaló magyarázata: már 20 évesen kiröppentem a családi fészekből, amire - most már azt hiszem - nem voltam igazából felkészülve, tehát kissé korán talált telibe a nagybetűs ÉLET, sőt, nagyon hamar külföldre, egy másik világrészre kerültem, ahol „nem volt” se családom, se hazám, se karrierem (legalábbis nem az, amit én szerettem volna), és saját magamon senkire sem számíthattam. Tehát az én helyzetem teljesen más volt, mint a legtöbb emberé, akik megszületnek egy településen, felnőnek a családban és a baráti körben, majd legfennebb tanulmányok folytatása végett távoznak otthonról, de ezt követően - ha akarnak - visszatérnek szülőhelyükre, ott alapítanak családot és élnek tovább az életüket. Én általában véve soha senkit nem irigyeltem, mert mindig azt mondtam: ki mint veti ágyát, úgy alussza álmát, de egyedül ezért a fent vázolt lehetőségért, az otthon marad(hat)ásért mindenkit irigyelek, akinek megadatik ez a nagy boldogság, hiszen a család, a gyerekkori igazi barátok nélkül sivár, kopár az élet. Ugyanis azt vallom, hogy később is köthetnek barátságok (szerintem 40 éves kor fölött már nemigen, vagy csak ritkán és szerencse kell hozzá), de a legigazibb barátságok mégis inkább a gyerekkorhoz köthetőek. Nem szeretném „osztani az ész”, de ha az ifjabbak közül mégis valaki elfogadna tőlem egy jó tanácsot, azt mondanám neki: „soha ne hagyd el a SZÜLŐFÖLDEDET!!!” A szülőföldem és köztem levő távolság hatalmas úrként tátong a szívemben, amit soha senki és semmi nem tud betölteni. Olyan szüntelen lelki fájdalom ez, ami „lassan, de biztosan” felemészt. Nem beszélve arról, hogy szülőföldemmel együtt távol van tőlem az én drága Édesapám sírja is, aki 1996-ban távozott közülünk. Sokszor vinnék virágot a sírjára, de nem tehetem. Csak gondolatban, lélekben tudok hozzájuk hazajárni annyiszor, ahányszor szeretnék.

Aranymondások (38)

Rovatunkban a maroshévízi **Karácsonyi István** tanár úr 42 éves pályafutása alatt lejegyzett, diákjaitól elhangzott vicces mondásokat közöljük. 1. Károly Róbertnek sorba kellett állnia a trónért.

2. Károly Róbert az Árpád-ház leánykorú leszármazottja volt, és ezért többször is neki kellett futnia a trónnak.

3. Károly Róbert kibelezte Zách Feliciánt, aki nem örült neki.

4. A király bevezette az aranyforintot, ami nem volt olyan szar, mint a mostani.

5. Nagy Lajos mindent meghódított, ami csak az útjába került.

6. Anjou Mária uralkodása idején teljesen összement az ország és ezt nevezzük nőuralomnak.

7. Hunyadi Lászlót kivégzése után jól megsiratták.

8. Cilleinek a gaz összeesküvőnek még a lába is bűdös volt.

9. Beatrix úgy meglökte Mátyást, hogy csak úgy áramlott a kultúra.

10. Mátyásnak ki kellett elégítenie felesége igényeit.

Kemény oldal.

A maroshévízi Kemény János Gimnázium oldala

Szamosújvár emlékei

A szamosújvári Magyar Tannyelvű Líceum október 6-8 között vendégsébe fogadta iskolánk 23 diákját és 3 kísérő pedagógusát. Kísérők Deme Gabriella, Madaras Melinda és Sajgó István tanárok voltak. Programaik által lehetővé tették, hogy iskolánk diákjai ismerkedjenek és szoros kapcsolatot teremtsenek az ottani diákokkal.

Október 6.-án reggel 7 órakor volt az indulás. Mindenki nagyon várta, mivel közülünk még senki se járt Szamosújváron. Érkezésünk 10 órára volt tervezve, viszont az utazás kicsit hosszabbra sikerült, de a fogadtatás elfeledte velünk az út fáradalmait. Amint odaérteztünk kaláccsal, teával és üdítőkkel kínáltak bennünket, majd részt vehettünk az Aradi Vértanúk megemlékezésén, ami egy szóban összefoglalva csodálatos volt. Majd végigvezettek az iskola épületében és a tornateremben is, néhány osztályterembe be is mentünk, és megnézhettük hogyan zajlik egy biológia, magyar, vagy torna óra. 1 órakor elvezettek minket az iskola bentlakásához, de, mivel az ottani diákok még nem indultak el otthonaik felé, ezért az elszállásolásunkig néhányunknak bemutatták a város nevezetességeit, például a Salamon templomot, Örmény templomot, de még a Zsidó templomot is. 3 órakor megkaptuk a szobáinkat, gyorsan lepakoltuk a dolgainkat és már rohantunk is az agyagműhelybe, ahol a fazekasság mesterségét mutatták be. Közülünk 3 diák ki is próbálhatta az agyagozás művészetét, ami első ránézésre könnyűnek tűnik, viszont egyáltalán nem az. Elég mulatságosnak bizonyult az a pár perc, amíg kollégáink próbára tették az agyagozási tehetségüket. Este 6 órától egy könyvbemutatót vettünk részt, majd sietve megvacsoráztunk, hogy ne késsünk le a táncházról. A táncház nagyon mulatságos programnak bizonyult, mindenki táncolt, forgott, füttyentett, felemelő érzés volt nézni is, nem beszélve arról, hogy részt is vehettünk benne.

Másnap reggel, miután már reggeliztünk kincskeresésre indultunk, de nem akárhogy, mivel csapataink vegyesek voltak. Így tudtuk könnyebben teljesíteni a feladatokat. Természetesen a kincskeresésre nem egyszerre indultak a csapatok, hanem szépen, sorjában, azok, pedig, akik még nem indultak el csapatépítő játékokat játszhattak. A kincskeresés is sikeresnek bizonyult, mivel mindenki elégedett volt, ha nem is az eredménnyel, akkor azzal, hogy mindenki a legjobb formáját hozta. A következő program az örmény katolikus templom látogatása volt, ahol az örmények történetét hallhattuk, és megnézhettük a híres Rubens-képet. A látogatás után szabad programot kaptunk, így egyénileg is felfedezhettük a várost. 6 órakor összegyűltünk vacsorázni, majd sietve elindultunk a Szomszédnéni Produkciós Iroda előadására, ahol mindenki nagyon jól érezte magát, az elhangzott poénokat pedig jól az emlékezetünkbe véstük. A szállásra visszatérve a felnőtteknek és a gyerekeknek külön programjuk volt. A gyerekek társasjátékoztak, a felnőttek pedig borkóstolón és pedagógusok közötti beszélgetésen vettek részt.

A vasárnapi nap rövidnek bizonyult, mivel senki se akart arra gondolni, hogy haza kell utazni, ezért inkább kiélveztünk minden ott töltött pillanatot. Ez a nap a várost körülvevő nevezetességek meglátogatásának volt szentelve. Első látogatási célpontunk a válaszúti népművészeti múzeum volt. Itt megcsodálhattuk bizonyos települések népviseletét, majd megtanultunk különbséget tenni köztük. Látogatásunk rövid volt, mivel a bonchidai Bánffy kastélynál többet akartunk időzni. A kastély udvarába lépve úgy éreztük magunkat, mintha 500 évet utaztunk volna vissza az időben. Itt falóvon hintázhattunk, és betenkintést nyerhettünk az akkori emberek életébe.

Sajnos elmaradhatatlan volt a búcsúzkodás. Fájó szívvel köszöntünk el az ottaniaktól, de szívünkben még ott volt a remény, hogy minél hamarabb viszontlássuk őket.

Köszönet vendégfogadóinknak, a Magyar Tannyelvű Líceumnak, a Téka Alapítványnak és annak a szülőnek, aki lehetővé tette az utazásunkat. **Csiki-Péter Szidónia**, XI.osztályos tanuló

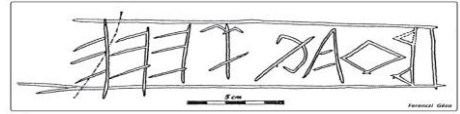
A székely-magyar rovásírás története és emlékei 34. rész

A székelyderzsi téglá rovásfelirata

„A Székelyudvarhelytől kb. 25 km-re levő Székelyderzs unitárius templomának gótikus ablaknyílásában 1929-ben Balázs András unitárius esperes rovásírásos téglát fedezett fel. A friss agyagba először bekarcolták a rovás jeleit, s azután kiégették”- írta Forrai Sándor. Ferenczi Géza

és Ferenczi István ismertetnek néhány megfejtést: Jakubovich Emil: MIKLÓS ZSIDÓ PAP, Németh Gyula: MIKLÓS DERZSI PAP, Pais Dezső: MIKLÓS (ÉS) DEZS (DERZS) APAPAP Továbbá Csallány

Dezső: MIKLÓS KÁNTOR PAP ATYA. Csallány Dezső könyvében az áll, hogy az 1431-es évszám is látható a téglán. (1960, 1963/51) Ferencziék azt írják, hogy nincs ott és mi sem láttuk, amikor Szakács Gáborral megtekintettük a Székelyderzsi Unitárius Templomban. Írásomhoz Ferenczi Géza rajzolatát mellékelem, mivel ez tökéletesen megfelel az eredetinek, ezt ellenőriztük. Véleményem szerint a felirat szövege: MIKLÓS SZENTELŐ PAP. Ki is az a „szentelő” pap? A búzaszentelés például a katolikusoknál szokás, tavasszal körmenetben vonulnak a hívők a földekre, ahol a pap beszenteli a vetést, Isten áldását kérve a termésre. Igen, de itt unitárius templomfeliratról van szó, vethetik ellen. Isten áldásának kérése a termésre azonban sokkal régebbi népszokás a katolikusok búzaszentelésénél, néprajzi hagyatékunkban előfordul, nem köthető vallási felekezethez. A székelyderzsi téglá tehát feltételezésem szerint egy Miklós nevű szentelő pap emlékéét őrzi. Ezt alátámasztja, hogy ottjártunkkor a téglá feletti falfelületet egy nagyméretű gabonakoszorú díszítette. Ábra: Ferenczi Géza rajza. **Friedrich Klára**

Évtizedek a magyar műkedvelés szolgálatában (3)

Maroshévízen, de nemcsak, nagyon sokan ismerik Danaliszyn József urat, aki sokat tett a Maros-parti város kulturális életért, fejlődéséért. Nemrég a múlttól, pályafutásáról „faggattuk” és ha az idősek többet tudnak tevékenységéről, most ha eddig nem is tudtak róla, itt az idő, hogy a fiatalok is megismerjék kulturális tevékenységét. Alig száradt meg a tinta az átírt munkakönyvemben, mellyel a maroshévízi Augusztus 23 Munkás Klubtól a gyergyószentmiklósi szakszervezetek művelődési házához kerültem, alig voltam túl 10 előadáson a Hóvirág ének és tánc együttesben, mikor megrohantak az emlékek a maroshévízi színjátszók körében eltöltött tíz gyönyörű emlékeveiből. Hiányérzetem volt és ez a színjátszás varázsa hozott össze Esztegar Ildikóval, 1978 őszén, akivel elhatároztuk, hogy újjáélesztjük a már bántóan rég hamvadó gyergyói műkedvelő színjátszást. Nem volt könnyű feladat már csak azért is, mert mindketten újjak voltunk a városban. De talán ez volt a szép benne és ez adott egy olyan „csak azért is” lendületet mely az első színdarab kiválasztásához vezetett: Méhes György „Duplakanyar” című három felvonásos vígjátékához. Aránylag rövid idő alatt sikerült összeverbuválni egy lelkes fiatal csapatot, sőt még a régi színjátszókat is, mint Benedek József, Kovács Sándor, Fazakas házaspár, Ambrus házaspár, Izsó György, Fodor Benedek, Csörgő Tibi, Angi Éva, és Nagy Endre személyében, természetesen jómagam és kislányom Danaliszyn Noémi Tünde, továbbá Balla Margit, Sajgó házaspár, Barabás Béla, Mihálydéák házaspár stb. ezzel a kis lelkes társassággal indítottuk el a próbákat és 1979. február 25-én premiert ünnepelhettünk. 38 sikeres előadást adhattunk Hargita Maros, és Kovászna megyékben. Párhuzamosan készültünk már az új vígjátékkal Sinkó Zoltántól „A négy lábú kacsa”-val, melyet 10 alkalommal mutattunk be. Itt meg kell, említenek, hogy régi álmodom sikerült és egy pantomim csoportot alakítottam ki, akikkel városi, megyei, sőt országos megmérettetésekben szerepeltünk nem kevés sikerrel. Bizony nagyon jól kellett evezni a megszorítások között, hogy színre tudjunk vinni olyan műsorokat, melyekben magyar kultúr-hagyományok szerepelnek. A sok „láttamozás” után léphettünk színre a darabokkal és készíthettünk plakátokat, sokszor „úgy meghúztál a darabokat, szövegeket, hogy még a plakát szerkezet és színe is számított, természetesen minden plakát kétnyelvűen kellett elkészülni. De nem hagytuk abba. Sok vajúdas és erős próbák után sikerült színre vinni Tamási Áron „Boldog nyárfalevél” című színdarabját. Premier 1981. december 19-én a tekerőpataki művelődési házában volt. Majd utána következett 85 sikeres előadás, Hargita, Maros, Kovászna Beszterce-Naszód megyékben, majd még 9 előadás az 1998-as felújítás után. Megelégedésemre szolgált, hogy volt alkalmam országos szinten megmérettetni és elvégezni olyan kurzusokat, melyek műkedvelői tevékenységemet szakmailag is alátámasztották: 1981-1983 között sikerült elvégezni egy három éves rendezői kurzust, majd 1983-ban a bukaresti Petőfi Sándor kultúrházban levizsgázni két nyelven, mint bemondó, humorista, szabadfoglalkozású színész kettős fokozattal. Megjegyzendő, hogy olyan tanárok vizsgáztattak és tanítottak, mint: Lohinszky Lóránd, Gergely Géza, valamint Alexandru Arsinel, Dem Radulescu és Mihai Fotino. Ezekről, művészekről csak jó emlékeim maradtak. (folytatjuk) **Cz. K.**

Reklámok apróhirdetések

Az ingyenes apróhirdetési rovatunkban, várjuk olvasóink hirdetésait. Ezeket elküldhetik az alábbi címünkre: hirlap@marosheviz.info

<p>A maroshévízi római katolikus egyház temetőpásztort keres, vagy esetleg kiadná bérbe a temetőpásztori lakrészt. Érdeklődni a 0743371688-as telefonszámon lehet.</p>	<p>Eladó jó állapotban levő, 2011-es gyártású Gilera robogó. Irányár 1200 euró és 1600 kilométert tett meg. Érdeklődni a 0744842807-es telefonszámon</p>	
<p>Kiváló német minőségű ruhák között válogathat, Maroshévíz legnagyobb választékú és legolcsóbb hasznátruha üzletében. Megtalál bennünket a központba, a Maros híd mellett.</p>	<p>Bútor akarsz vásárolni? Mi segítünk! Látogass el üzletünkbe, ahol kiváló külföldi bútorok között válogathatsz. Címünk Garoafelot út, 1 sz. tel: 0742266779. www.facebook.com/mobilasecondtoplita</p>	
<p>Csempekályha építés, javítás és pucolás... Víz és lefolyószerelés (réz, pvc, ppr....). Külső és belső burkolás. Konditerem hölgyeknek... munka és tűzvédelmi eszközök, ruhák kaphatók. Gázpalackcsere. Érdeklődni a 0740990165-ös telefonszámon.</p>	<p>Geröserv Plus Constructii kft. zsalu ácsot és vasbetonszerelőt alkalmaz brassói munkapontra. Szállítás és szállítás biztosítva, bérezés megegyezés szerint. Érdeklődni György Endre: 0752589797</p>	<p>Csempekályhák javítását, tisztítását, illetve bármilyen építkezési munkát vállalok. Érdeklődni a 0746603326-os telefonszámon lehet</p> <p>=====</p> <p>Eladó zománcozott asztali kályha, zománcozott csövel, jó állapotban, valamint egy fás bojler. Telefon: 0748-237-354</p>
<p>Eladók: 30 tonna borszéki brutta kő alapnak vagy kert alávaló. Állványra szerelt pisztoly fűrőgép, egy pár rövid szárú férfi bőreszima negyvenkettő és feles, egy pár 36-os térdig érő női bőreszima, fűrők 50 cm darabokból összeállítva, műhelybe való pléhből készített szekrény lakatos műhelybe 1,30 m magas, 1 m széles 50cm vastagsága. Egy üveges konyhaszekrény, 4 db. 40x40 cm-es 2,5 centi vastag márványtábla. Érdeklődni: 0742779344.</p>	<p>Eladó két szobás lakás Maroshévízen, a Murelor utca 30-as számon, közel a központhoz. Érdeklődni lehet a: 0757845597 vagy a 0746872805-ös telefonszámokon</p> <p>Eladók, Maroshévízen, régi pénzek (köztük ezüstpénz is), lakatosműhelybe vasszekrény, televízió (ingyen). Érdeklődni a 0742779344.</p>	
<p>Eladó méz, méhkaptárak gyártását, hűtőszekrények és mosógépek javítását vállaljuk. Érdeklődni a 0744693028, 0743507482 telefonszámokon lehet.</p>	<p>Eladó, kedvező áron, jó minőség fűszakán (boiler), kályhával együtt, valamint egy fürdőkád. Érdeklődni a 0749607976-os telefonszámon lehet.</p>	<p>Eladó két szobás tömbházlakás az Állomás út, B tömbház, 2-es lépcsőház, 4-es lakrész. 0721332708</p> <p>=====</p> <p>Eladó értékes bélyeggyűjtemény. Érdeklődni: Asztalos Vilma, V. Babes C/1/8.</p>

Támogatóink: Becica Anna, Bodor Attila, Deák Attila, Fazakas István, Fülöp Mária, György Hajnal, Hámos Mihály, Izabella vendéglő, Németh Levente, Papp Edmond, Szász Károly, Szabó Erzsébet, Tóth Csaba. Köszönjük Az 1895-ben alakult Topliczai Híradó, majd az 1911-től Maroshévízi Hírlap néven megjelenő helyi újság utódja. Újra alapítva 2011-ben. **Kiadja a Dr. Urmánczy Nándor Egyesület.**

<http://hirlap.marosheviz.info> INGYENES KÖZÉLETI HAVILAP. Megjelenik minden hónap utolsó szombatján. ISSN2069-5721 Maroshévízi Hírlap szerkesztősége: Balla Tünde Éva (korrektúra), Czirják Károly, Erős István (világhálóskézelés), Sárig Csilla, Siklódi Ildi, tördelés és grafika: Gádioi Dennis (D3nqVisuals). Elérhetőségek: hirlap@marosheviz.info, tel: 0744136068, drumanczynandoregyesulet@marosheviz.info, Copyright © 2016. Minden jog fenntartva Dr. Urmánczy Nándor Egyesület/ D3nq Visuals